

naar man kommer til Befolkningen med en saadan Lov, der ogsaa efter det ærede Medlems Mening medfører store Ulemper for Befolkningen, og man ikke er i Stand til at vise og gjøre den begribelig de store Goder, som vilde komme ud deraf, saa tror jeg, at Lovgivningsmagten gjør en meget stor Feil ved at vedtage en saadan Lov. Sagen er dog i Virkeligheden den, at vi med Hensyn til Reformer ikke maa gjøre store Spring, men at vi tværtimod skulde vente paa Reformerne, indtil Befolkningen selv søger Trængsel til dem. At komme med Reformer, som Befolkningen ikke har nogen Aelse eller Mening om, at den trænger til, og ved Siden deraf indføre Bestemmelser, som vilde medføre store Ulemper, vilde efter min Mening være det største Misgreb, som Danmarks Rigsdag kunde begaa. Derfor siger jeg: Naar det erkendes, at Befolkningen ikke har den snerreste Følelse af Trængsel til en saadan Lov, og det tillige vil medføre de allerstørste Ulemper at faa den; saa veed jeg sandelig ikke, hvad der skulde bevæge os til at lægge vore Hoveder i Blod for den Sags Skyld, navnlig i de nærværende Tider, hvor Befolkningen vil sige og sige med Rette: I komme hjem uden at medbringe en eneste af de Love, vi længes efter og have arbejdet for i saa mange Aar, uden at medbringe en eneste af de Reformer, som vi sætte Pris paa, men derimod komme I med en saadan Lov, som vi ikke bryde os om, og som vil medføre store Ulemper. Ja, jeg vilde i Sandhed være i stor Forlegenhed overfor mine Vælgere, naar jeg skulde paatage mig Ansvar for, at en saadan Lov var bleven vedtagen. Derfor siger jeg: Lader os se nøgternt paa Sagen og saa sige til os selv: Lader os se at faa Befolkningen til at udtale sit Ønske og sin Trængsel til en saadan Lov, lader os da se at lempe Forholdet saaledes, at Banstigelighederne ved Overgangen blive saa smaa som muligt, og lader os saa tage den, naar vi tillige kunne medbringe andre gode Reformlove i de forskellige borgerlige Forhold; thi da vil Spørgsmaalet være et helt andet. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds sagde forøvrigt noget Rignende; han gjorde opmærksom paa den samme Tanke, nemlig at vi skulde se at bringe andre gode Love med os hjem, thi naar vi da kom med Noget, som ikke smagte, vilde dette glide bedre ned. Men naar man gaar ud fra denne Betragtning, saa burde det ærede Medlem vente med denne Lov, indtil han tillige kan bringe de mange velsmagende Love hjem med sig. — Der har været talt Meget om vort nuværende Maal- og Vægtsystem, og der har været udviklet stor Skarpsindighed i denne Retning. Jeg har saameget aldrig tænkt paa, at vi havde saa mange Ord, som ende og begynde med „Lønde“; men det viser sig snart, at al denne Skarpsindighed for største Delen strander i den Retning, hvori man bruger den; thi naar man vil bevise, at vi have lige saa mange Maal, som vi

have Ord, der begynde og ende med „Lønde“, saa vide vi jo Alle, at dette ikke er rigtigt. En hel Mængde af det, vi kalde Lønder, er ikke de Maal, som vi bruge, men Enhver veed, at det betyder ganske andre Ting; det er slet ikke Maal for en vis bestemt Vare. Naar vi derimod tale om Sildebønder eller Kornlønder, hvilket er det Almindelige, Kultlønder, Smørtlønder osv., saa veed hvilkensomhelst Mand i hele Befolkningen, hvad der menes; saa snart han hører Ordet, veed han, hvilket Maal der er Tale om, det kender Enhver paa sine Fingre. Man taler om den Forvirring, som derved forvoldes, men her er slet ingen Forvirring, naar alle Mennesker kjende Betydningen af disse Ord. Det glædede mig, at der — jeg veed ikke fra hvem nede i Salen — blev anført dette om en Lønde Guld; det er meget betegnende, thi vi vide Alle, at man ikke maaler sit Guld i Lønder. Bemærkningen var derfor meget betegnende; den viser netop, hvad det vil sige at komme med denne Indvending om alle disse Lønder. Da det ærede Medlem nævnte disse mange Lønder, undrede det mig, at han i sin oplussende Tilstand ikke nævnte „Fyrtønden“; det vilde netop have været passende i hans Mund at nævne Fyrtønden, men det nævnte han nu ikke, jeg ventede forgjæves derpaa. Men som sagt, alle disse Beviser, man vilde føre for det Urnelige ved de mange Lønder, ramme slet ikke det, der skulde rammes. Og derfor have de Herrer paa ingen Maade Ret — det vide de Herrer, som komme med disse Øier, ogsaa meget godt selv — vi vide Alle, at enhver Mand i Landet, der har med disse Ting at gjøre, kender dem fuldstændig og aldrig bliver forvirret eller forstyrret i sine Betragtninger og Begreber med Hensyn til disse Størrelser, hvorimod man nok skal blive fri for at bevise, at man ikke ved alle disse nye Maal vil forvirre og konfundere den store Del af Befolkningen. Jeg skal ikke opholde mig ved dette; thi det er opløst tilstrækkelig klart af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), at der derved vilde komme en stor Forstyrrelse; men hvad enten vi tage Sildebønden, Fyrtønden eller hvad det ellers skal være, saa vide vi Alle, hvad det er. — Den ærede Taler, som jeg nærmest opholder mig ved, talte om, at, uagtet den store Landbefolkning ikke har nogen Trængsel til denne Forandring, saa var der Andre, der havde den, og han gjorde den Bemærkning — som i sig selv er fuldkommen Sandhed, men som det forekom mig underligt at anvende ved denne Leilighed, — at vi ere Repræsentanter for Alle og ikke skulde gjøre Nogen Urret. Det ærede Medlem gaar altsaa ud fra, at, naar der er en lille Del, som tror, at den trænger til en eller anden Reform, som den hele store Flerhed hverken trænger til, ønsker eller vel kan modtage, saa er det Urret, naar man alligevel ikke vedtager en Lov derom. Denne Tanke kan jeg ikke slutte